

DE FAMILIE LANGMAN.

In 2003 heb ik al es andacht schonken an Jan, Annemie en Jantsje Langman die in et dorp woonden naast Schurer en tegenover smid Panders. Via Aukje Passchier-Kooistra kreeg ik een brief, schreven deur heur mem Pietsje Kooistra-Baron en richt an minister Langman. Annemie en Jantsje hadden een winkeltien en wat ze zoal deden en dat gef t goed de sfeer van die tied an. Een stokkien Makkinge-geschiedenis.

Zeer geachte Heer Langman,

Omdat u een lid bent van de fam. Langman uit Makkinga willen we maar eens schrijven. Zolang u minister was, hebben we altijd gespeurd naar enige gelijkenis. U zult toch wel een kleinzoon zijn van Hartger Langman, die destijds kommies was in Leeuwarden. Mijn ouders (fam. Baron) zijn 30 jaar bureen geweest en wij zijn als kinderen naast hun deur opgegroeid. Zelfs de vader van de fam. Langman heb ik gekend, ik meen Roelof. En hun moeder weet ik nog dat ze begraven is en toen was uw grootvader er ook. Een keurige man met een prachtige baard. Zijn vrouw Fetsje kwam elke zomer met haar kinderen logeren. Na het overlijden van vader Langman bleven er 4 kinderen over, allen ongetrouwd. Jan, Johannes, Jantsje en Annemie. Jan was koopman en reisde de boer af. Eerst met een houten kastje op de rug als marskramer (wij noemden het de marse), later met een hondesjeesje en een grote dikke hond ervoor, dat ging snel, maar er was zo weinig verkeer dat ging altijd goed.

Johannes was Kommies Verificateur in Zevenaar en kwam in vacanties thuis. Ze hadden een winkel in allerhande dingen. Alle soorten ouderwetse wol, zoals zwarte sajete en ouderwetse borstrokken, wol en jaeger, maar dat raden ze ons niet aan, dat was te "lochtig". Verder alle soorten knopen en band, spelden en dat gerei. Maar ook pijpen, waar ze goede afzet mee hadden. 's Avonds kwamen de boerenknechten en dan maar praten met Annemie die de winkel dreef en op 't laatst kwam Jantien er ook bij. Zij deed de huishouding en bakte elke morgen pannekoek voor broer Jan. Behalve koken en de was doen was het breien en haken voor de boerinnen. Ook maakten ze prachtige gebreide floddermutsen, daar kwam dan nog een echt kanten plooisel omheen. Ze werkten altijd door, het handwerk lag altijd op tafel. Ook spreien werden er gehaakt. Wij als buurkinderen kregen ook één mee voor het huwelijk. Annemie was in het seizoen hoedsjemaakster of te wel modiste. Dan was de hele voorkamer ingeruimd en was allemaal blauwe hoedendozen, wat je zag. Als er voldoende voorraad klaar was kwam Roelf van der Meulen, een oud vergroeid mannetje. We noemden hem Roelf Kassien en met die naam werd hij bij vergissing wel aangesproken. Hij kwam met de platte kruiwagen, daar kwam een hele stellage op van latwerken, volgepakt met dozen. Roelf kruien en Annemie ernaast. Ze gingen alle dagen wel een dik uur van huis en almaar lopen van de ene boerderij naar de andere. Ze kochten allemaal en het was nog in de tijd dat de kinderen hoeden droegen. Ik moet ook nog vertellen dat ik het breien van Annemie heb geleerd (ik ben van 1894). Ze waren allebei handwerkjuffrouw. Annemie in Makkinga,

maar Jantien in Elsloo. Elke morgen , weer of geen weer om tien uur op stap, van 11 tot 12 les en om 1 uur weer thuis. Dat heeft ze jaren en jaren gedaan voor een klein loontje.

Er is niemand in Makkinga, die zoveel omgang gehad hebben met hun als wij en ook zoveel van hun weten en ook meegedeeld hebben. Maar ook wederkerig toen onze vader overleden was zoveel aan hun gehad.

Toen kwam Johannes ziek thuis en komen te overlijden, later Jan, ook lang ziek geweest en overleden. Ze bleven met z'n beiden over.

Onderhand verhuisden wij naar Dieverbrug (1936). Toen waren zij nog samen. Eerst hadden wij nog wel omgang. Jantien was 78 jaar en Annemie bleef alleen over. Nu heb ik Johannes, Jan en Jantien de ogen gesloten, zei Annemie. Vier later later is zij ook 78 jaar oud overleden. Dat was al na de oorlog. Wij hebben door de vele omgang met hun het huisraad en dergelijke geerfd. Het geld dat ze hadden is naar de familie gegaan, maar wij hebben nooit iets weer gehoord.

Ik heb dit geschreven, omdat er tegenwoordig veel zijn die een stamboom samenstellen. De ouders zijn begraven bij de kerk in Makkinga, hun kinderen op het nieuwe kerkhof. Het waren wel bijzondere typen, dorps-type's, maar wel in de goede zin. Hun grafstenen staan geen datum of jaartal op vermeld.

Nog wat uitspraken: Elke morgen kwam Annemie kranten ruilen en om te kijken hoe de zaken erbij stonden, ze haalde dan de poppe uit de wieg:

"Pietsje, er is wel wat rommel bij oe, mar de poppe stinkt nooit!".

"Pietsje, wat moej op die neie rimmen (planken) hebben"vraagt Annemie?

"Ik heb gien neie rimmen Annemie""Oh nee? kiek dan mar, er hangt wel een spinnewebbe".

Thuis gekomen vertelt ze alles aan Jantsje, heur spinnevanger. Jantsje deed het zware werk.

Oosterhofjan@ziggo.nl